

## Lelkednek sem Art egy kis táplálék

### Kedves Olvasó!

Az a két hónap, amelyről itt szó van a nyári időszak július, augusztus hónapjai, amelyről mindenki tudja, hogy „holt szezon”. Bezár az iskola (A társadalom legfőbb rendszerezője), az összes színház, a Tv-ben szünetelnek a rossz és még rosszabb sorozatok, de még a politikai műsorok is szabadságra mennek. A gyerekek az első két-három hét után már nem tudnak mit kezdeni magukkal, halálra unják a szünetet, és a szülőkkel, nagyszülőkkel együtt, alig várják, hogy megkezdődjön az iskola, hogy végre visszaálljon a REND. Összevonva az „eseménytelen” két hónapot, azért most mégis elétek tárom ennek a két hónapnak a programját, mert valami azért, mégis csak történt.

### **2013. 07. 03. szerda Dal Marionnak film**



„A filmipar mostanság láthatóan nagyon is rátalált az idősebb, nyugdíjas mozi nézőkre, ugyanis az utóbbi időben minden eddigénél több filmmel kedveskedik nekik.” Idézet a Pesti Est ismertetőjéből való. Az utóbbi időkben valóban több időseknek szóló filmet készítettek, mint régebben. (Vagy arra jobban figyel az ember, amiben benne van?) Ilyen filmek voltak például: Amit még mindig tudni akarsz a szexről, Keleti nyugalom, Levelek Júliának vagy a Kvartett, amit itthon színdarabban is meg lehetett nézni A nagy négyes címmel.

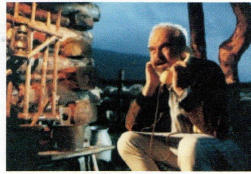
Ez a film azonban, olyan volt nekem, mint „akasztott ember házában a kötél”, bár ha úgy veszem, nem muszáj magamra venni ezt az inget! Minden esetre, figyelemre méltó mondanivalója a filmnek, hogy készülni kell....

(Július elején még nem, de mára különösen aktuálissá vált ez a film, mert két nagyon kedves kolléganőm is meghalt augusztusban az egyik 67, a másik 70 éves volt!)

A film Marionja megpróbálja bevezetni a (egyébként morózus) emberét, egy társaságba, hogy az Ő eltűnése után ne maradjon teljesen egyedül.

## 2013. 07. 05. péntek Szalon keretében az Akkumulátor c. film vetítése

Akkumulátor  
színes, cseh vígjáték, 102 perc, 1994



rendező: [Jan Svěrák](#)  
forgatókönyvíró: [Jan Svěrák](#), [Zdeněk Svěrák](#), [Jan Slovák](#)  
zeneszerző: [Ondřej Soukup](#), [Jiří Svoboda](#)  
operatőr: [František A. Brabec](#)  
vágó: [Alois Fišárek](#)

szereplő(k):  
[Petr Forman](#) (Olda Soukup)  
[Edita Brychta](#) (Anna)  
[Zdeněk Svěrák](#) (Fisarek)  
[Bolek Polívka](#) (Slezak)  
[Markéta Fřösslová](#) (Anicka)  
[Jr. Rudolf Hrusínský](#) (Pitrysek)

Cseh vígjáték Jan Svěrák rendezésében. (Kárpáti Ildikó filmesztéta bevezetőjével) Zseniális utópia az Olajfalók rendezőjétől. Ha lekapnak a Tv-sek az utcán, véged van! Dobozbeli másod addig szívja az energiáidat, amíg meg nem halsz! Azaz valamit tenni kell, hogy ne történhessen ilyen!

## 2013. 07 09. kedd Kirándulás a Városkúti útra

Néhány AUTÓKER-es kollégával meglátogattuk - 80 születésnapja alakalmából - közel 50 éve nem látott munkatársunkat, „mellesleg”, megtekintettünk pár nevezetességet a Városkúti úton.



Mária-kútja a Városkúti út névadó műtárgya

Régen tervezem, tervezzük az Urammal, hogy egyszer befizetjük magunkat egy útra „Európa Fővárosai” és megtekintjük Budapestet, éppen úgy, mint Párizst vagy Londont, Berlint, de valahogy soha nem kerül rá sor. Vagy legalább azt megtehetnénk, hogy „úgy teszünk”, mint aki külföldön van és terv szerint nekilátunk és három napig járjuk a várost, mint tavasszal Brüsszelt, de ezt sem tesszük! Miért nem?

## 2013. 07. 16. kedd Lányokkal az Eleven Parkban



Nagyon jó hely ez az Eleven Park, ajánlom minden szülőnek, nagyszülőnek. Egész nap ott lehet lenni (nem tesznek ki 3 óra múltán). Lehet ebédelni, uzsonnázni, éppen, ami kell. A gyerekek nagyon jól tudnak játszani, rengeteg eszköz áll a rendelkezésükre. A nagyszülőnek lehet olvasni, rejtvényt fejteni, gyöngyöt fűzni vagy mást tenni. Ha pedig fiatal atya, vagy anya van a gyerekekkel, akár Ők is kipróbálhatják az eszközöket. Láttam, hogy sokszor a szülők is együtt „gyúrnak” a gyerekeikkel. (Csak súlykorlát van, más semmi!) A mieink nagyon élvezték ezt a napot.

## 2013.07. 17. szerda Mini City (A volt Skála áruház egyik szintjén)

Vágytak ide a gyerekek, de mint kiderült nem minden olyan jó, mint amilyennek látszik. Az első probléma az volt, hogy drága a belépő és csak 3 órára szól. (Végül annyira unták, hogy a három órát sem töltöttük ott.) A másik problémájuk a Lányoknak az lett, hogy minden olyan, mintha, de mégsem, egy idő után nagyon idegesítővé vált. Minden boltot, szerelő műhelyt, konyhát stb. kipróbálták, egy óra alatt a végére értek és már unták is.



Virág boltban

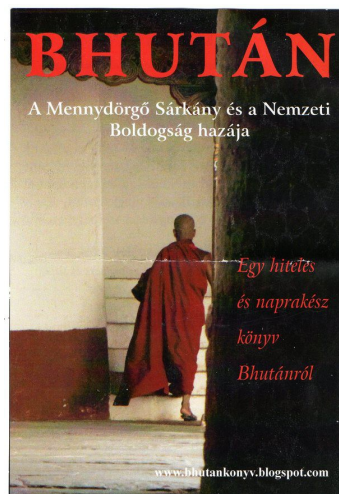
Maggi konyhában

TV stúdióban

Mindig mérges vagyok Rájuk, ha nincs kitartásuk egy adott játékban, de ebben az esetben teljesen igazat adtam nekik. Ahogyan egy felnőtt elképzeli, úgy van kitalálva az egész és nem úgy ahogyan egy gyerek szeret játszani. Miért nem kérdezték meg a tervezéskor például a Ranschburg Jenőt?

Például: A bank imitációban egyszerűen nem lehetett mit játszani! Ráadásul Nekik már saját, érvényes, nem játék, bankkártyájuk van, „igaziban” használják. A Bankfiókban nem is volt semmi kitéve csak papír meg pecsét nyomó, hát azt nyomkodták egy percre és kész. Némelyik helyen voltak kis hostess-ek, de azok még a gyerekeknél is jobban unták és egyáltalán nem segítettek. (A szobafestésnél levő hölgy kivételével!)

2013. 07. 18. csütörtök Bhutáni királyság



## BHUTÁN

A Mennydörgő Sárkány és a Nemzeti Boldogság hazája

Valcsicsák Zoltán a Magyar Bhutáni Baráti Társaság elnöke, egyike annak a kevés magyarnak, akinek megadatott, hogy – önkéntesként – hosszabb időt, összességében több hónapot töltsön a távoli és titokzatos Bhutáni Királyságban. Egyedülálló élményeit, kalandjait, ezekből születő gondolatait ez évben könyv formájában is megjelenteti, amely ötvözi az informatív útikönyv és a személyes napló erényeit.

*Az izgalmas és különleges mű ebben a témában Magyarországon az első hiteles, naprakész és saját tapasztalatból megírt könyv lesz.*

A „BHUTÁN: a Mennydörgő Sárkány és a Nemzeti Boldogság hazája” c. könyv születését

a [www.bhutankonyv.blogspot.com](http://www.bhutankonyv.blogspot.com) weboldalon követheti nyomon, ahol a könyvre a szerző előrendelést is felvesz.

A könyv értékesítéséből származó bevétel a Magyar Bhutáni Baráti Társaság munkáját fogja segíteni.

[www.bhutankonyv.blogspot.com](http://www.bhutankonyv.blogspot.com)

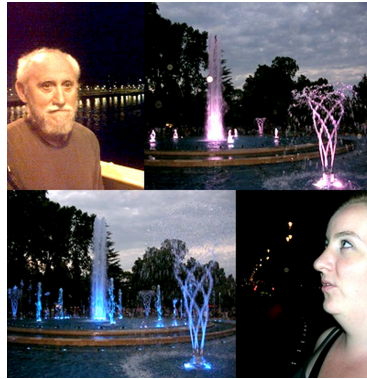
*Az India és Kína között elterülő Bhután a világ egyik legeldugottabb, legkevésbé ismert országa. Az ország neve helyi nyelven **Druk Yul**, azaz "a mennydörgő sárkány földje". A Himalája hófödte csúcsai, a gazdag monszun esők öntözte síkvidék áthatolhatatlan dzsungelrengetege, és a közékük ékelődik keskeny dombvidék-sáv egy fél Magyarországnyi területen - ez Bhután tömör földrajzi jellemzése.*

*Az ország egészen 1974-ig teljesen elzárkózott a külvilágtól, de azóta is igen erőteljesen korlátozzák az idegenek bhutáni látogatását. Kis túlzással azt mondhatjuk, Bhután a legmegközelíthetlenebb békés ország a világon. Ez tudatos politika eredménye. A bhutániak rendkívül büszkék hazájukra, kultúrájukra és ezt foggal-körömmel védik a "műanyag" világ káros hatásai elől. Valószínűleg ebben az országban a legkevesebb az egy főre eső Coca-Cola fogyasztás. Ezt a tudatos "kulturális protekcionizmust" széleskörű demokráciával és nyitottsággal nehéz lenne fenntartani. Bhutánban azonban még a mai napig **királyság**, abszolút monarchia van, ráadásul az uralkodó a legfőbb vallási vezető is. Különlegesség az is, hogy ez a világ utolsó olyan királysága, ahol az államvallás a **buddhizmus**.*

Valcsicsák Zoltán a Magyar Bhutáni Baráti Társaság elnöke meghívására mentünk az Andrássy út egyik irodaházában tartott Bhutánról szóló könyv bemutatójára és élménybeszámoló meghallgatására. Zoltán, István gimnáziumi osztálytársa, esküvői tanúja, barátja, akit anno, én tanítottam fényképek kidolgozására. (Laboratóriumi munkák.) Zoltán már évtizedek óta Brüsszelben él, ritkán jár haza, de Facebook-on tartjuk a kapcsolatot és mindig elmegyünk, ha hív és Bhutánról van szó. (Korábban is voltunk már találkozón, filmbemutatón.) Érdekes ország ez a Bhután, és kezd érdekelni a buddhizmus is! (Sajnos nincs annyi időm, hogy még ebben a témában is alaposan elmerüljek! De jó lenne!)



## 2013. 07. 20. szombat Margitsziget új szökőkútjának megtekintése



Ildikó kezdeményezésére, egy igazi nyár esti programot szerveztünk magunknak elmentünk és megtekintettük a Margitszigeten, este 9 órakor, a teljesen újjá és mássá épített szökőkút színes „táncát”, amit az alábbi zeneszámok kísérték: (Vagy fordítva?)

A margitszigeti szökőkút zenéi:

1. Vivaldi: Négy évszak – Tavasz
2. Simon és Garfunkel: Cecilia
3. Verdi: Nabucco – Rabszolgakórus
4. Creedence Clearwater Revival: Who'll Stop The Rain
5. Brahms: Magyar Táncok 1. tétel
6. Shadows: Kon-Tiki
7. The Rolling Stones: Let Me Down Slow
8. Andrea Bocelli: Time To Say Goodbye

<http://www.youtube.com/watch?v=ybxQ4xaJ32k>

(Azért előben jobb!)

## 2013. 07. 22. szerda A nándorfehérvári diadal napja

Ezen a napon is nálunk voltak a Lányok. Mivel reggel a rádióból megtudtam, hogy jön az ünnepi menet, gondoltam, hogy arra csak rá tudom venni a Lányokat, hogy a sarokig kísértáljanak velem. Előbb azonban tartottunk egy kis történelem órát a törökökről, magyarokról és a harangozásról...

A felvonulás a Clark Ádám térről, Hunyadi János szobráig vonult, a Hunyadi János utcán, nekünk semmi más dolgunk nem volt, mint kimenni az utca végére, leülni a padra és várni, hogy elsétáljon előttünk a díszmenet, így is tettünk.



Várakozás      Kardozási bemutató      Azután itthon a kertben  
megettük az almákat, amit a felvonulók kíséretétől kaptunk

Július 22-én, hétfőn délelőtt 09.15-kor a Széchenyi István térre érkeznek a Hunyadi-járaton részt vevő hajók, fedélzetükön mintegy 300 gyermekkel, akik Erzsébet-tábor keretében Belgrádban – az egykori Nándorfehérváron – tanulmányi kiránduláson vettek részt. A gyerekeket a Magyar Tudományos Akadémia előtti kikötőben Nagy Anna, az Erzsébet-program szóvivője fogadja majd. 10.00 órától a Magyar Honvédség Tűzszerész és Hadihajós Ezred hajói dízsorützet adnak a nándorfehérvári diadal hőseinek tiszteletére. 10.05-kor ünnepi menet indul a Széchenyi István térről a Lánchídon át, a Hunyadi János úton a Budai Várba, az emlékező menetet az Egri Históriai hagyományőrző csoport és a Magyar Honvédség vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár Központi Zenekara kíséri. A Budai Várban katonai tiszteletadás mellett dr. Nagy Gábor Tamás, a Budavári Önkormányzat polgármestere és dr. Kovács Vilmos ezredes, a Hadtörténelmi Intézet és Múzeum (HIM) parancsnoka megkoszorúzza Hunyadi János szobrát, és a gyerekek a belgrádi Duna-parton gyűjtött köveket egy kőtartóban helyezik el. Délben a harangszó elhangzása után ünnepi műsor veszi kezdetét a HIM udvarán, melyen beszédet mond dr. Fazekas Sándor vidékfejlesztési miniszter. Dr. Visy Zsolt, a Pécsi Tudományegyetem professzora bemutatja „A déli harangszó Magyarországon és a nagyvilágban” című könyvet, amelynek díszpéldányait Balatoni Mónika, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkára adja át a gyerekeket kísérő tanároknak. Ezután a Hunyadi-járaton érkezett gyerekek 12.40-től a HIM-ben múzeumpedagógiai foglalkozáson, az Anjou sétányon pedig rendhagyó történelem órán vesznek részt.



Roszmájú megjegyzéseim a fentiekhez: Ezen a napon kb. 40 fok volt árnyékban. A gyerekek egyenruhába voltak öltöztetve, fejükön szalma kalap, felső ruházatuk, fehér paraszt ing, hátukon narancs sárga háti szatyor „Erzsébet-tábor” felirattal. De cipelték a bőröndjüket, szatyrukat, táskájukat, amiben a holmijuk volt. A Széchenyi (Roosevelt tér) térről a Hadtörténelmi Múzeumig a 16-os busszal 5 buszmegálló, amit gyalog tettek meg (teljes menetfelszerelésben!) Kísérte Őket egy hűtőautó, amelyből a megálló helyeken vizet és almát osztogattak nekik. (A gyerekek elvonulása után az Unokáim összeszedték, elcipelték a hűtőkocsihoz az elhagyott vizeket, jutalomból kapták az almát.) Nem tudhatom, hogy az érintett gyerekeknek (szórvány magyarságból összeszedett csapat), nem tudom, hogy milyen lehetett az előző programjuk, de láttam, hogy unják és eléggé fáradtak is voltak. Szerintem sajnálatos, hogy az egész kormány-programot, erre a célra szervezett gyerek táborral nézetik végig, úgy feltüntetve azt, hogy milyen csodálatos táborozásban, szórakozásban volt részük a fiataloknak!

## 2013. 07. 23. kedd GRU 2 animációs film

Lányokkal néztük a mesefilmet!



Nekem egy kissé háborús volt, de a Lányoknak tetszett!

## 2013. 07. 28. vasárnap Puccini: Pillangókisasszony Margitsziget

A poster for the opera 'Pillangókisasszony' by Giacomo Puccini. The poster is split into two main sections. On the left, there is a smaller poster with a blue background and white text, listing the cast and production details. On the right, there is a larger poster with a blue background and white text, featuring a photograph of a man in a white uniform and a woman in a white dress. The text on the right includes the title 'MARGITSZIGETI SZABADTÉRI SZÍNPAD', the dates '2013. július 26. és 28. 20:00', and the name of the opera 'Giacomo Puccini: Pillangókisasszony'. The logo for 'opera' is also visible.

Az Uram újságírói tevékenységéből adódóan, meghívást kaptuk a Margitszigeti Szabadtéri Színpad, Puccini: Pillangó kisasszony című operájának előadására. Nem tudom miért, de a szabadtéri színpadok előszeretettel játsszák ezt az operát, amikor az ég világon semmi látványosság nem tervezhető hozzá. Még azt sem lehet igazán mondani, hogy „japán kert” létrehozására adódik lehetőség. Ha szigorúan veszem ez az opera egyetlen szobában eljátszható! Mégis ezt a művet láttuk Veronában, az arénában, és ezt vezényelte Kobayashi Kenichiro Magyarországra jövetelének kezdetekor, szintén a Margitszigeten. (Most nincs kedvem megkeresni, a Papám feljegyzéseiben, hogy mikor volt. Egyébként meg *ott hagytuk* az előadást, mert a karmester olyan érzelemmel átítatott tempóban, illetve tempónak nem nevezhető lassúsággal vezényelte a művet, hogy az Apám mondta végül: Na, jó ebből elég volt! – és eljöttünk!)

Az előadással nem volt semmi bajom, mondhatni, hogy elég jó volt. Rost Andrea a Tőle megszokott bájjal, szaktudással, átéléssel énekelte végig ennek a naiv, halálosan szerelmes, kis japán lánynak tragikus sorsát, hitelesen alakítva azt. A többi szerep elenyésző, de aki amit vállalt azt jól végezte. Jók voltak mindannyian: Megyesi Zoltán (kerítő), Busa Tamás (Nagykövet), Wiedemann Bernadett (Szuzuki). Pinkerton hadnagyot pedig Andrea Caré, meghívott vendég alakította.

Neki is csak egy feladata van elénekelni a „nagy szerelmi kettőst” a „házasságkötés” után, mielőtt ágyba bújna „az nagy szerelmével”. Majd az előadás végén szívszorítóan kell (mély megbánással a hangjában), Cso-cso-szán! Cso-cso-szán! – ordítania, de addigra már késő!

A szerencsétlen kis japán lány sorsa, még ma is, de kislánykoromban teljesen kikészített és minden férfiről, nagyon rossz véleményem alakult ki, a hatására. Ez a kislány egyetlen egyszer fekszik le a „férjével”, megszüli a kisfiút és három évig (azaz majdnem négy évig, mert a gyereke már 3 éves és 9 hónapot terhes is, ha Japánban nincs más szokásban) türelmesen várja, hogy visszatérjen hozzá az uracskája! Közben majdnem éhen hal, mert a családja kitagadta és a hadnagyocska szinte azonnal elfelejti, amikor másnap reggel hajóra száll és visszamegy Amerikába. Egyedül a nagykövet támogatja lelkileg, anyagilag a kis Cso-cso-szánt, de ezt már csak akkor teszi, amikor megtudja a kisfiú létezését. Madame Butterfly halálával is csak a férje boldogságát segíti elő, mert eltűnik az útjából, így az szabadon viheti a kisfiút, de a gyerek létezése is inkább a Kate-et (Pinkerton felesége) hatja meg!

Két másik ügyön pedig teljesen kiakadtam:

Az egyik a színpad befedése! Lehet, hogy ez így korszerű, és szükséges, lehet. Azonban elveszett a Margitszigeti Szabadtéri Színpad varázsa, a szereplésbe, illetve a díszletezésbe bevont évszázados fák látványa. Most ez a látvány fogadja a nézőket:



A színpadon éppen a Pillangókisasszony díszlete látható

Szerintem ez egyszerűen, nevetséges. Jó azért nem ilyen súlyos a helyzet, mert a néző nem ebből a szemszögből látja az egészet, de amikor ezt a képet megláttam (az Uram készítette a Víztoronyból), felröhögtem, trópusi parafakalap! (Teljesen más téma, hogy a Margitsziget államosítása már nagyon régen be lehetett tervezve, mert különben nem ruháztak volna be ennyi pénzt egy olyan helyre, ami a 13. kerület tulajdona, pláne, hogy a 13. kerület ellenség. Lásd: Szökőkút, futópálya, uszoda, villanyautók stb.)

Másik kiakasztó ügy pedig a parkolás lehetetlensége. (Nekünk muszáj autóval menni, mert 11 óra után semmi nem közlekedik felénk és nem tudunk haza jönni!) Szóval több száz gépkocsi parkol, amelyek a beérkezéskor kártyák vesznek maguknak az automatából, ez jelenti a parkolási idő kezdetét. Parkolási díj 545.- Ft./óra. Kimenni azonban nem lehet, illetve rettenetesen sokáig tart, ami a mi esetünkben két órát vett igénybe. Kijárat kettő van ugyan, de csak egy egysávos út vezet a két kapuhoz, amiből az egyik éppen nem működött. Ezek után el lehet képzelni, hogy mennyi a várakozási idő. Voltak akik tudták ezt mert az előadás befejezése előtt felugráltak és kirohantak!

Amikor megkérdeztem a kapunál a kasszást, hogy miért nem az előadás hossza szerinti időre járó díjat szedik, azt válaszolta a Pasi, hogy ez a főváros - Tarlós úr – rendelete. (A fővárosé a parkoló társaság.) Mi pedig kifizettük a 2760.- Ft-os parkolási díjat, és a többiek is, természetesen, szép csöndben! (Nem ordítva!)



Mondtam az Uramnak, hogy eszébe ne jusson még egyszer a Margitszigetre kivinni! Különben meg nemsokára amúgy is belépő díjat fognak szedni! Ez biztos! Bár lehet, hogy nem is lenne rossz, mert akkor nem lennének ott olyan személyek akik egy fa mögött végzik a nagyobb dolgukat, nem is nagyon eldugott helyen, mint amit láttunk az lldivel, amikor a szökőkutat mentünk megnézni!

### **2013. 08. 06. kedd Megint Eleven Park**

Mivel annyira jól érezték magukat a Lányok kimentünk megint az Eleven Parkba. De úgy tűnik ilyen sűrűn nem lehet menni, mert ezen a napon nem érezték olyan jól magukat. Pedig minden úgy történt, mint az előző hónapban. (?)

### **2013. 08 07. szerda Egri csillagok film megtekintése**

Emmának kötelező olvasmány és olvasó naplót kell írnia. Már egy ideje (együtt) olvassuk a könyvet, de az első fejezetnél nem jutottunk tovább. Mivel nálunk maradt a könyv (Úgyis együtt csináljuk, ugye Nagyi?) már elolvastam és éppen úgy, mint kis koromban, most is nagyon tetszett. Az Uram nevetett rajtam, mert Ő nem szereti és gyerekkorában sem olvasta el.

Hogy gyorsabban haladjunk az olvasással, több részt én olvastam fel nekik (mind a hárman hallgatták), de láttam rajtuk, hogy meredten unják, hát elhatároztam, hogy megnézzük a filmet, hátha akkor....

Megnéztük, hát nem lett jobb a helyzet, halálosan unták. (Az lett a vége, hogy megint én húztam a rövidebbet. Kialakult közöttünk az Urammal egy éles vita, hogy: Nem érti, miért nyaggatják a gyerekeket ezzel a maszlaggal, talán előbb a történelmet kellene megtanulni....., Neked mi tetszik rajta, ja persze, mert a színészeket nézed, hogy ez, meg az még milyen fiatal volt, de ez nem érdekli a gyereket.....meg ilyenek..... tovább...tovább.)

Csak azt tudnám, hogy lesz ebből olvasó napló?

(Pár nap múlva a körzeti orvosnál együtt várokztunk a bejutásra egy Kolléganőmmel. Hosszasan panaszkodott, hogy így, meg úgy.... Sajnálta nagyon, hogy már az Unokáját sem tudja ellátni, pedig /12 éves kislány Lásd: Emma/ olvasónaplót kell írnia az Egri csillagokból és Ő olvassa fel Neki, mert a gyerek – bár jól olvas – nem hajlandó elolvasni ezt a könyvet. Hát most mond meg lbikém mit csináljak? Mi lesz a gyerekekkel?)

## 2013. 08. 09. péntek 7. havi szalon kissé elcsúszva

Egy ilyen gyönyörűséget kaptam a Gabitól, aki kiváló háziasszonynak bizonyult!



Jutka pedig kiszínezte a házának utcai részén levő babáit! (Igaz ez egy kicsit később történt!)

Program: beszélgetés, élménybeszámoló ki, hol járt és eszem-iszom!  
Terülj-terülj asztalkám!

## 2013. 08. 13. kedd Hal négyesben, Városmajor

A Pincészház előadása  
Rita Zimmer-Wolfgang Kohlihaase: **Hal négyesben**  
Augusztus 13. kedd és 15. csütörtök 20:00  
zenés bábszíni komédia

Ó, azok a Heckendorf lányok! „Sépgépjánél” talán csak mesés vagyunk vonzóbb – legalábbis az inasok, Rudolf szemében, aki 30 éve szolgálja őket, nappal a szalonban, éjjel a hálószobában. Úgy véli, mindazért tetemes rész illeti meg őt a nővérek örökségéből, amit most fenyegetve követik. A fanyar humorú, zenés történet kimiklélt fordulatok veszi Rudolf víggesztő léptése színi el magát és elkészíti a lányok utolsó vacsoráját, egy mennyel töltött halat. De a hallal vigyázni kell! Sok benne a szálka és nem tudni, kinek a torkán fog megakadni...

Szerkesztés:  
Heckendorf Sarolta: Bánsági Ildikó, Heckendorf Cecília, Egri Márta, Heckendorf Klementina;  
Ambras Asma, Rudolf, az inasok: Hirtling István.

Fordította: Gál M. Zsuzsa, Zene: Wolf Péter, Dalszöveg: Szemes Iván, Díszlet: Horváth Károly – Gasparik Zoltán, Jelméz: Sz. Varga Katalin – Bocsik Ágnes, Koreográfia: Salamon Erzebet – Samosi Judit, Rendezőasszisztens: Zakar Ágnes, Rendező: Frenkó Zoltán.

Városmajori Szabadtéri Színpad

61

Az előadásról nem lehet semmi lényegeset mondani, nyári hakni volt!

A Városmajori Szabadtéri Színpadról pedig ugyan az a véleményem, mint a Margitszigeti Színpadról. Itt annyival rosszabb a helyzet, hogy a nézőtér is be van fedve, tényleg olyan mintha egy esküvői sátor alatt üldögélne a lakodalmas nép. Igaz, hogy előadás a tető fennállása óta nem maradt el, és ez bizony anyagi hasznot jelent azaz inkább plusz költséget nem jelent a Szabad Tér Színháznak. Az is igaz, hogy tavaly és az idén is az előadás alatt szakadt ránk egy-egy zápor azaz helyesebben a „fedésre”. Amire véget ért az előadás mind a két esetben elállt az eső. Rövid ideig tartó nyári záporok voltak, amely miatt tényleg kár lett volna elhalasztani az előadást, pláne, ha az „eső napon” is esett.

## 2013. 08. 15. csütörtök Inárcs 10 év elteltével

Egy régi barátomat mentünk meglátogatni Dabasra és megkértem az Uramat, hogy – útba esik, jövet-menet – tegyen egy kis kunkort és nézzük meg, hogy mit műveltek az új tulajok a házzal Inárcson!



Volt ugyan a házban (házakban) valaki, de nem engedett be, hiába mondtam bármit. Ezen a kudarcon ott helyben majdnem elbőgtem magam. Nem volt más választásunk, (ha már eljöttünk idáig), amennyire meg lehetett közelíteni a telket, annyit tudtunk megnézni és fotózni, így is örültem, hogy nem uszítottak ránk egy pitbull kutyát, ugyanis egy ilyen fajta vicsorított ki a kerítés mögül.

Amikor összeállítottam az itt látható képet, láttam meg, hogy nem is olyan elrettentő a volt-lelt összeállítás. Éppen az nem látszik a képen, az a hatalmas kosz, téglá halom, a kócos erdő, a felhalmozott szemét, gumia broncsok, amit be szerettem volna mutatni. Az általunk ültetett fenyőfákból hatalmas erdő lett, kirándulni lehetne benne szép és árnyas, de szemetes, ápolatlan. A ház szép, tiszta homlokzata eltűnt, szemetes kukákat tárolnak a maradék kis részen előtte. A Kemencés kis házat lebontották és két vagy három, teljesen közönséges (4 fal +ajtó, ablak) fürmedvényeket építettek fel, kaotikus összevisszaságban telezsúfolva a kertet. Ezekre semmi rálátásom nem volt. Hátul azonban ahol a szín volt, bár jóval távolabb, mert a régi szín helyén is ház áll, építettek egy másik színt, valamint egy bádognakolmányt, rémes az egész.

Azt láttuk, hogy pálinkafőzőnek látszó valami van az új szín egyik felében, de hogy mi lehet a bádognakban, rejtély. Lehet, hogy én sem engedtem volna be magamat, ha valami titkos tevékenységet folytatnék egy ilyen helyen? Az általunk ültetett növényekből annyit hagytak, hogy el tudnak bújni mögjük. Biztosan van okuk rá!



## 2013. 08. 17. szombat hívtak a Szabadosok, hogy menjünk Tahiba

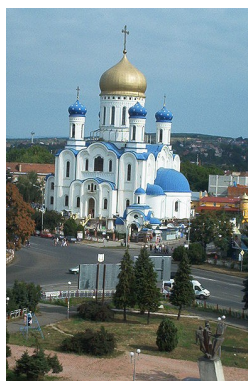
Mentünk Dávidot nézni



és mentünk egy kis Ukrainát egyeztetni



Tákos (még Mo.)



Ungvár

Rengeteg szépség van, gyertek sokan!

## 2013. 08. 20. Tűzijáték megtekintése az ablakunkból



Csak azért vettem be ezt a napot, mert megnéztük a Tv-ben az István, a király-t. Azóta kialakult az a helyzet, hogy rengetegen hozzászóltak a témához, az is aki nem látta az előadást, meg az is a 10 percet látott belőle. Annyi hozzászólást olvastam el, hogy már szinte elvesztettem a saját a véleményemet. Egyetlen hozzászólás sem tetszett maradéktalanul, ebben ez, abban az és így tovább.

A Népszabi utolsó augusztusi számában olvastam egy cikket, ami nagyon tetszik. (Nem azért, de egy nő írta, Pusztai Erzsike, aki a valamikori MDF alapító tagja volt, majd, amikor ketté osztódtak – az általam is jobbnak ítélt részéhez, Szabó Ivánhoz csatlakozott – természetesen ma már „labdába sem rúg”, ilyen, Szabó Ivánokra és Katona Tamás félékre nincs szükség a politikában!) Idemásoltam, de, természetesen, nem kötelező elolvasni. Ugyanezen a Népszabadság oldalon olvasható” De! Kell!” címmel Csizmadia Ervin cikke és az adott lap túloldalán „Szobaszerviz” címmel Papp Sándor Zsigmond cikke, ugyanebben a témakörben. Aki teheti az feltétlenül olvassa el.



# Koppány szemével?

**DR. PUSZTAI ERZSÉBET**

orvos, coach, a Modern Magyarország Mozgalom alelnöke

**K**avargó indulatok, ellentmondó vélemények. István, a király?

Nemcsak a darabon múlik, hogy mit látunk benne, hanem a mi szemünkön és előfeltételezésünkön is. Van, aki előre eldöntötte a véleményét. Vagy ugyanazt várta, mint harminc éve – persze családott.

17-én láttam az előadást. Megrázó és megdöbbentő volt. Nem azért, mert sokkal mélyebb és sokrétebb, mint korábban. Nem azért, mert valódi drámát rendezett a rockoperából. Azért mert Alföldi új nézőpontból, Koppány magyarjainak nézőpontjából mutatta meg az eseményeket.

Igen, Alföldi a korabeli magyar nép nézőpontjából látta a sorsukat.

Ebből a nézőpontból érthető a képek, a szimbólumok, melyek persze nem szokványosak. A törzsi kultúrában élő magyaroknak idegen volt a német királyi ház, a fejlettebb kultúra. Mai asszociációkat is keltve ezért az „idegen” menyasszony Mercédeszszel érkezik. Tétova kézfogásuk, a bizonytalanság pontosan kifejezi a kort. Akkoriban fő, ha festett képet láttak előtte

egymásról. Itt két idegen ember találkozik, akik közül az egyik valami bárbar ország jövőbeni uralkodója lehet.

A törzsi magyarokat erőszakkal kényszerítették az új hit felvételére. Elképzelhetjük, hogy micsoda trauma volt ez! Feladni az ősi hitet? Az maga az ősbűn. A kor emberei a papokat valóban hadseregként láthatták, a kereszt-



**Abszurd módon azok, akik lelkük mélyén inkább Koppányt ünnepeleik, és az ősmagyarokat, azért támadják Alföldit, mert megmutatta a kor magyarjainak végtelen fájdalmát, a keresztény állam születésének kínjait. Vagy észre sem vették?**

tet fegyverként. Ahogy Koppány éneke: pogánynak tartanak, mert nem tűröm a papok hatalmát. Ezt gondolta a nép is. Ezért jó szimbólum a kommandós. A mai világban jobb, mint ha pán-célos lovag jelent volna meg (melynek öltözete legalább olyan félelmetes lehetett a kor egyszerű embereinek, mint ma a kommandós egyenruha).

A darab tele van a helyzet drámáját és mélységét feltáró finom részletekkel. A hatalmi harc mögött érezhető a kényszer és a vezetők kiszolgáltatottsága is, sodorják őket az események a mögöttük álló tömeg. Nem tehetnek mást.

A bezáródó korona számtalan asszociációt kelt! Az egyik nagyon fontos az, hogy a kor magyarjainak börtönt jelentett a rájuk kényszerített vallás jó ideig.

Az hogy ez megtörtént, tény. Az, hogy nem békével, hanem erőszakkal, tüzzel, vassal, felnégyeléssel történt, tény. Az igazi művészet ezerféleképpen tudja szimbólumokban kifejezni az ilyen drámát kísérő érzelmeket. Én ebből az ezerből nagyon sokat láttam a darabban, ám nem láttam közvetlen aktuálpolitikát (az unom a politikát ismétlésének kivételével).

A napi politika hatásai inkább a nézők fejéből vetültek rá az előadásra. Abszurd módon azok, akik lelkük mélyén inkább Koppányt ünnepeleik, és az ősmagyarokat, azért támadják Alföldit, mert megmutatta a kor magyarjainak végtelen fájdalmát, a keresztény állam születésének kínjait. Vagy észre sem vették?

Azok pedig, akik a kereszténységét fontosnak tartják, most a megtartó hit idealizálását kéri számon és a

valóság bemutatását keresztény gyalázásnak tekintik.

Mindannyian tudjuk, hogy ennek kellett történnie, a megmaradás érdekében, de jobb, ha érezzük, és tudjuk ez nem volt diadalmenet. A szent ünnep nem attól lesz szent, hogy úgy teszünk mintha nem így lett volna. Attól lesz szent, hogy tudjuk, átérezzük, ami történt, és mégis elfogadjuk a következményeket!

József Attila szavaival: „A harcot, melyet őseink vívtak békévé oldja az emlékezés.” Nem az eltagadás, nem az idealizálás, hanem az emlékezés.

A természeti népeknél, törzseknél szokás volt, hogy ha valami drámai, vagy jelentős esemény történt velük azt újra és újra eljátszották. Belebújtak a szerepekbe, a történetbe. Újraélték közösen az eseményeket. Így szabadultak meg a zavaró, nyugtalanító érzelmektől, így dolgozták fel, így tudták elfogadni.

Az ember, a közösség érzelmi világa ma is ezt igényelné, ebben nem változtunk. Ez a saját múltunk valódi feldolgozásának útja! Ezért volt megváró ezért volt katartikus az előadás-katarzisz maga!

A Fórum oldalon megjelenő vélemények nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség álláspontját. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a meg nem rendelt kéziratokat rövidítve és szerkesztve közölje a lap nyomtatott vagy online változatában.

## 2013. 08. 22. csütörtök Réczei Tamás: Vasárnapi gyerekek Átrium

Megint a Szabados volt a „csábító”, szerzett szakmai jegyet és mentünk színházba. (Tény, hogy nem voltam „ráhangolva”)

VENDÉGÜNK A ZSIDÓ NYÁRI FESZTIVÁL

**RÉCZEI TAMÁS: VASÁRNAPI GYEREKEK – CSALÁDREGÉNY**

A Kecskeméti Katona József Színház előadása

Az angyal beteg, azaz, Gróf Almásy László, Tolnay Klári, Adolf Eichmann, Horger Antal és Goldstein Emánuel. Kit nem ismernek? Goldstein urat? És Stein Mártonkánt? Úgy sem? Nem, nem kán volt ő, hanem a XX. századi magyar történelem megformálójával Vagy elszenvedője? Melyik is? Egy igazi hithű kommunista! Dehogy! Egy árvó és vallásos zsidó ember! Ugyan! Egy szászkeretes férj! Igen! Meg a fia, meg az unokája! Emlékeznek már? Hogyhogy mikor? 1945, 1957, 1968, 1991... bármikor, ő mindig ott volt! Itt! És amott!

2013. AUGUSZTUS 22., 19:00

Csatlakozva a Zsidó Nyári Fesztiválhoz hívta meg a darabot az Átrium Film - Színház, Kecskemétről, amit nagyon jól tett. A darab ugyanis érdemes rá, hogy bemutassák, eljátsszák. Kicsit zűrösen ugyan, de hát ilyen volt a 20. század, egy kicsit zűrös. Hogy éppen egy zsidó férfi (és általa a család) képviseli ezt a zűrös időszakot, az szinte már természetes, mert ők „halmozottan hátrányos helyzetűnek bizonyultak”. Nem olyan régen (2011.) láttuk a Nemzetiben (Alföldi éra alatt) Závada Pál: Magyar ünnep című drámáját, ami szintén a 20. századi „zűröket” tárgyalja, szinte ugyan ilyen „zűrösen”.

A Vasárnapi gyerekek című darabra vonatkozóan is muszáj ezt a kifejezést

használnom, zűrös, mert tényleg probléma követni, hogy mely korban vagyunk éppen, ki kicsoda, élő-e még, vagy már holt! Lehet, hogy bennem van a hiba, de az is lehet, hogy ha karakterisztikusabban jelennének meg a szereplők, akkor, talán, jobban tudtam volna követni. De nem baj, a lényeget értettem. Nekünk is „kijutott” a jóból, az én családom fele erdélyi a fele pedig román, ugye, hogy nem kell tovább ecsetelnem! És váltak, válunk, válni fognak a felmenőim is, (nem csak az őseim) mindörökké!

Ami azonban a színészeket illeti, hát bizony csapni valóak voltak! A fiatal színészek egyáltalán nem tudnak beszélni, színháziasan mondva „artikulálni”. Nem tudom, hogy a Színművészeti Egyetemen most ki tanítja ezt a tantárgyat, de érezhető, hogy nem a Montágh Imre. Maradéktalanul csak Márton Andrást hallottam, tudom, hogy süket vagyok, de akkor a Márton Andrást miért hallottam?

Persze hozzá kell adni, hogy az Átrium, m o z i és nem színház. Nincs se színpada, se akusztikája. Fülledt meleg volt a nézőtér, és ahol ültünk onnan látni sem lehetett rendesen. Ezeket a körülményeket nem lehet figyelmen kívül hagyni, és ha ezzel, vagy ezek közül bármelyikkel foglalkozol előadás közben, akkor: „Fene megette az egészet!” – szokta volt mondogatni az öreg Muzsay, és én sem tehetek másként!

Lehet, hogy az Átrium Film-Színházat is mellőzni kell a jövőben? Lassan nem lesz színház, ahová járni lehet! Ha a Balázs Péter kiüti az Eszenyit, akkor egyszerre két színház válik megint nézhetetlenné a Víg és a Pesti.

2013-ban eltűnt színházak: Budapesti Kamara (Shure, Ericsson, Tivoli) Merlin, Komédióm, Ruttkai Éva színházak ténylegesen bezártak. A József Attila, az Új Színház, a Bárka és a Thália a mi nézőkörünkből esett ki. Ez lesz az évad indulásától a Nemzeti Színházzal is! (Vidnyánszky műsortervét olvasva, tragikus a helyzet!) Nagyon úgy tűnik, hogy az Örkény és a Magyar Színházak is a végüket járják! A Játékszínbe elmentünk volna, de csak olyan darabokat játszott eddig, amelyeket már láttunk. A Madáchba egyáltalán nem járunk a műfaji szakosodása miatt. Maradt még egyáltalán színház? Persze lett a Belvárosi Színház, amit lehetne nézni, de azzal meg éppen ez a probléma, hogy „nézhető” színművekből áll a műsora, mert a „nagy” közönséget nem érdekli a ténylegesen komoly dráma irodalom! Az ilyen színház kizárólagosan csak állami támogatásból tud megélni, tehát olyan darabokat kell bemutatnia, amelyre „bejön” a közönség. A Belvárosi Színház száz százalékosan magán színház, ami miatt meg lehetőségen borsosak a jegyárak.







Ritmikus mozgással, tánccal (?), kísérték „dalukat”!

A szünetben kísértünk a Váci utcába friss levegőt szívni, de kiderült, hogy friss levegőről szó sem lehet, mert a színház eléggé nagy körzetében csak dohányosok voltak, bizony szép számmal. (Úgy tűnik jó üzlet a Nemzeti Dohánybolt, mert mintha többen dohányoznának!) Szóval ott hallottam ezt a „véleményt” : „Nagyon rossz fényt vet Amerikára ez a darab.” Alig akartam hinni a fülemnek! Hogy lehet az, hogy itt él valaki Magyarországon és nem lát semmit? Nem vesz észre semmit?

Hát ennyi volt a nyár, augusztus hóban még a szokásos Szalon is szünetelt, vagy helyette volt a Pozsonyi Piknik (?), nem derült ki számomra. Mi születésnapot ünnepeltünk.

Remélhetőleg Te is Kedves Olvasó kiheverted mára a nyár fátalmait és kezdődhetnek a szorgos hétköznapok. Éljen az iskola! (Majd később megtudjuk, mit szólnak ehhez a pedagógusok?)

Szeretettel

Ibici



Venya fotó